

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΥΡΑΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν αριθμούμεν χρόνον
μέσα' στην κλεινήν γήν των Παρθενίωνων

Καινούριος χρόνος ένδεκα και χίλια κι' ένιακόσα,
δλο γιά την Άνθρώπινα θα περνούν' ή γλώσσα.

Δεκαπέντε του Γενάρη,
νέο θάχουμε φεγγάρι.

Χίλια πενήντα τέσσαρα, μά κι' έκτον συνάμα,
νέου τρανού κουνήματος μάς ήλεκτρίζει δράμα.

Ό ερωτήρ, έπιστοαμένως την κατάσταση ίδών,
στης Πηγής της ζωοδόχου μένει παλιν την οδόν,
μόνο πήγε παραπάνω, αυζών πενηνταακτώ,
συναρρεί με' άλλα σπήττα και με' όρλιζόν' άνοικτό.

Έν τώ μέσω τώσης φούρμας έναρξεις Διπλής καινούριας.

- Π.— Την Διπλή λοιπόν την είδες;
έχεις και γιά αυτήν έλπίδες;
Φ.— Την Διπλή λοιπόν την είδα,
έχω και γιά αυτήν έλπίδα.

Νέο σώμα και τρανού,
ποθ θα σείση τον ντουμπά...
σύνεφα' στον ούρανό
και Γενάρη παγωνιά.

Άνδρες νέοι πανταχού
έως' στον Πρωθυπουργό,
φάρμακιο θαυματουργό
κάθε σκλάβου και φτωχού.

Άνδρες μεγάλοι και μικροί,
ποθ δέν ψηφούν τό κρύο,
κι' είδα τον γέρο τον Μακρή
Ψηλά' στο Προεδρείο,

γιατ' είναι γεροντότερος από τον Κατριάνο
και τάχει τό χρονάκια του και με τό παραπάνω.

Έξω καμμία τελετή,
μήτε ταμπούρα και στρατού,
και μήτε νεανία
και γέροι Παισανία.

Κανένα μούτσουνο γλωστό,
κανένα μούτρο σεβαστό
με σηκωμένο μύτο.

Κανένια έργων της Βουλής,
μήτε ποδόγυροσ πολύς
σάν κι' έλλοτε δέν ήτο.

Είς των έργων την μητέρα
σπεύδει χαιρών ό λέως,
μά δέν φαίνετ' εκεί πέρα
καενίς άνδρας παλαιός.

Τώρα νεγάτα και δουλειά,
ούριον τό σκάφοσ πλετ,
μήτε λόγος Βασιλική
δέν ήκούσθη' στη Διπλή.

Άνδρες καθ' όλα νέοι μάς ήλιαν ζανά...
κάνω να' δώ τον Κύντε, δέν είναι πουμενά.

Κάνω νὰ δῶ τὸν Μῆτρο,
τὸν τόσον ζωηρόν,
μήτε κι' αὐτοῦ τὸ σκίτσο
δὲν φαίνεται παρόν.

Ῥωτῶ καὶ γὰρ τὸν Κόντε, Ῥωτῶ καὶ γὰρ τὸν Ράλλη
πῶς εἰς τὰς ἐδράς τούτων τώρα στρωθῆκαν ἄλλοι,
γιατ' εἶχα λησμονήσει κι' οἱ πρῶτοι τῆς Ἀρχῆς
πῶς ἔχουν υπογράψει πρωτόκολλ' ἀποχῆς.

Πὸς τὰ μεγάλα φάρια τάφαξαν τὰ μικρά;
πὸς σάλος τόσους ἄνδρας ἐσάρωσε δεινός;
κι' ἐβγήκα μόνος ἐξω κι' ἐβρήθησα πικρά,
καὶ τρίς τοῦ Τσιτσιπούλου φωνάζει πετεινός.

Πᾶλιν περὶ κοκῶρων λόγος τῶν λιμαδῶρων.

II. — Ἀλ' ἤθελα, Φασουλῆ,
πὸς τοῦτο τὸ πουλὶ
τὸν κύριό του τώρα τὸν ἔκανε τρανός;
Φ. — Δοξάζεσαι ὅτιν κόσμο καὶ μ' ἔβαν πετεινός.

Τὴν δόξα κυνηγῆς,
βρέ Περικλῆ ψωρίτη,
γι' αὐτὴν παρασφριγῆς
σὲ τοῦτον τὸν πλανήτη.

Γι' αὐτὴν παρακιδῶνεις,
σ' αὐτὴν ἀφιερῶνεις
σῶμα, ψυχὴ καὶ νοῦ.

Πονεῖς, κακοκαρδίξεις,
κι' ἐν τούτοις τὴν κερδίξεις
ἐλέφ' πετεινοῦ.

Κι' ἡ δόξ' ἀπὸ τὸ τίποτα καμμά φορὰ, καμπούρη,
σουφρεται κλεποπορῆ.

Κι' ἡ δόξ' ἀπὸ τὸ τίποτα καμμά φορὰ φυτρώνει
καὶ δίχως μακροχρόνιοι νὰ τὴν γενήσουν πόνοι.

Κι' ἐκεῖ ποῦ δὲν σημαίνει,
χωρὶς νὰ τὸ προμηνῆς,
μπορεῖ μασκαρατζῆκο,
μεγάλος νὰ γενῆς
καὶ μ' ἔβαν κοκορῆκο,
ποῦ τὸν περιφρονεῖς.

* Ἄν τὴν δόξαν, καθὼς ξέρεις, βάσανα τὴν κάνουν τόσα,
ὅμως εἶναι πιθανόν,
Περικλέτο, καὶ μὴ κλῶσσα
πέραν τῶν Ὀικεανῶν,
σ' ἀγνωστα καὶ ξένα μέρη
τόνομά σου νὰ τὸ φέρῃ.

ἴσως καὶ μὲ μία κότα
γίνης θέμα τῆς ἡμέρας
στῶν διπλωματῶν τὰς σφαίρας
καὶ στοὺς φερόντας τὰ πρῶτα,
κι' ἄρθρα νὰ γραφοῦν γὰρ σένα πὸτ' ἔδω καὶ πὸτ' ἔκει,
στὴν Εὐρώπῃ, στὴν Ἀσία, καὶ στὴν Ἀμερική.

Πῶς καλά, βρέ Περικλέτο, σὰν σὲ πιάνουν δόξας οἰστροί,
νάχης τοῦτον τὸν καιρὸ
κοκορῆκο λιγερῶ,

ποῦ μετὸ κακάρισμά του ξένοι νὰ ἔμπνοιν Μινίστροι,
πῶς καλά μαζὶ μ' ἐκείνον νὰ μιλοῦν καὶ περὶ σοῦ,
παρὰ νὰ γενῆς ἰππότης σὰν κι' ἐμένα τοῦ χρυσοῦ.

Χίλιαι φορὰς καλλίτερα, βρέ Περικλέτο γάχα,
τὸν φημισμένο πετεινὸ τοῦ Τσιτσιπούλου νάχα,
καλλίτερα νὰ γίνωμαι πετεινομῆδλον ἤσως
παρὰ νὰ λέγωμαι χρυσοῦς ἰππότης τοῦ Σωτήρος.

Χίλιαι φορὰς καλλίτερα, βρέ Περικλῆ μουλοῦζῆ,
νάχα βαρβάτο πετεινὸ νυχθημερόν νὰ σκούζῃ,
κι' αὐτὰς μεγάλας νὰ χαλῆ μετὸ κακάρισμά του
καὶ καθενὸς ἀλλοδαποῦ καὶ ντόπιου διπλωμάτου.

Καλλίτερα μὲς στοὺς τρανοὺς
αὐτῆς τῆς πολιτείας
νὰ γίνω με τοὺς πετεινοὺς
πετεινοκτηματίας.

Κάλλια, πομπὴ τῶν Ἀθηνῶν,
γι' ἀφέντῃ λάλων πετεινῶν
νὰ λογαριάζουνε κι' ἐμὲ
στὸν κόσμο τὸν ἰσράμει,
παρὰ στοῦ Καραμῆν Σιμαί
τὴν ἐσπερίδα νάμει.

Χίλιαι φορὰς καλλίτερα
νάχης κοκόρους λιγερούς,
καὶ νὰ μακάρῃς πίτερα,
παρὰ νὰ γίνῃς ἀγρυμῶς.

Μὴ θελήσῃς στὴ ζωὴ σου, Περικλέτο προσφιλεῖ,
νὰ γυρέψῃς μ' ἄλλα μέσα δόξας μάταιαις καὶ φρούδαις...
ἐγὼ πάντοτε καὶ τώρα δικαιοῦν πρὸ πολὺ
τοὺς μικροὺς κλεφτοκοτάδες καὶ τῆς κλεφτοκοκοροῦδαις
παρ' ἐκείνους, ποῦ δι' ἄλλων μέσων, τρώπων καὶ κλοπῶν
ἀποδέλπουν εἰς τῆς δόξης τὸν ὑπέρτατον σκοπὸν.

Μὲ μὴ κότα ποῦ θὰ κλεψῇ, μ' ἔβαν κόκορα κλεμμένο,
ἐνδεχόμενον νὰ γίνῃ τόνομά σου ἔακουσμένο.

Κι' ἂν καὶ σὺ, βρέ Περικλέτο, γὰρ τὴν δόξα τὴν σαχλὴν
ἀγωνίζεσαι καὶ πάσχη, πάφη πρὸ καὶ ξεκουράσου...
τὸ κακάρισμα κοκόρου, ποῦ Μινίστρος ἐνοχλεῖ,
εἶναι φήμη, ποῦ σαλπίζει μέσα κι' ἐξω τόνομά σου.

Μὲς στοῦ βίου τὸν ἀγῶνα
τὸν μεγάλο, τὸν δεινὸ,
μὴν ἀφίνης πετεινὸ
σὲ γειτόνων ὀρνιθῶνα.

Γὰρ τὴν δύσκολη τὴν δόξα
νὰ μὴ ἔχῃς καμμά λόξα.
Μὴ χαλῆς τὴν ἀρεσίη σου
καὶ μὴ βασανίσει ἔτσι,
καὶ τὴν διαφίμισίη σου
γυρεύει τὴν ἰστὸ κοτέτσι.

II. — Τὶ τσαμπούνης γὰρ πετεινοῦς, θρέμμα πετεινομῆδλων,
καὶ τὴν διπλῆ ἡσημόνησες καὶ ψάλλεις ἄλλ' ἂντ' ἄλλων;
Φ. — Ἀλ' θηλιά ποῦ μέναιμα;

II. — Ἐστὸν Κόντε καὶ στὸν Ράλλη.
Φ. — Λοιπὸν γι' αὐτοὺς ἐβρήθησα καὶ μέσα μ' ἔπικα πάλι.
Μὲς στὴ διπλῆ φτερογίγξει φιλόδοξος νεότης
καὶ μετὴν ἀγκαστοῦρα τοῦ τῆν ἀγκασε Δεσπότης.

Κι' ἴδου κατάνυξις πολλὴ
καὶ φαμφοδίας μέλος.